

Arrest

nr. 107 727 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DESSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 18 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 21 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een staatsburger van Pakistan te zijn, geboren op 4 september 1986 in het dorp Bega (district Gujrat, provincie Punjab), waar u steeds hebt gewoond. Op 25 december 2003 overleed uw vader ten gevolge van een brand in het huis van uw vaders neef. Uw vader wilde er de kinderen van zijn neef redden, maar liep hierbij een zuurstoftekort op waarna hij naar het ziekenhuis werd overgebracht, waar hij zeven dagen later overleed. M.A. (...), een kennis van uw vader, zorgde voor uw vader wanneer deze in het ziekenhuis verbleef en stond hem bij tot aan zijn dood. Omwille hiervan koesterde u een groot respect voor deze persoon en bezocht u hem en zijn familie regelmatig. Sinds 2007 of 2008 ontstond er een vriendschapsrelatie tussen u en één van zijn dochters, F.S. (...), die enkele jaren ouder dan u was en die steeds meer interesse voor u toonde. U kon F. (...) ontmoeten wanneer u M. (...) en zijn familie thuis bezocht. Daarnaast chatte u met haar per sms. Een dergelijke vriendschapsband tussen een jongen en een meisje is in Pakistan echter uit den boze. In augustus of september 2010 kwam F. (...)’s vader te weten dat jullie een vriendschapsrelatie onderhielden nadat hij vernam dat u sms-berichten naar F. (...) stuurde. Hij vertelde u dat hij u respecteerte omdat u de zoon bent van uw vader, maar eiste daarnaast dat u verder geen contact meer zou onderhouden met zijn dochter. Ook voor uw familie betekende dit een grote schande en het veroorzaakte spanningen tussen uw familie en F. (...)’s familie. U en F. (...) bleven elkaar echter sms’en sturen. Daarnaast ontmoetten jullie elkaar ook in haar school, een private meisjesschool. U kende immers het schoolhoofd van deze school, tevens een kennis van uw overleden vader, en deze persoon liet u toe F. (...) in een kantoorruimte binnen de school te ontmoeten. Midden april 2012 ontdekte de vader van F. (...) dat u zijn verzoek niet opvolgde maar F. (...) nog steeds sms’en stuurde. Rond datzelfde tijdstip benaderde hij u, samen met F. (...)’s broer en diens vrienden op straat, waar zij u bedreigden en enkele slagen toebrachten. Uw moeder en ooms maanden u vervolgens aan het land te verlaten, omdat uw aanwezigheid de relatie tussen beide families niet ten goede zou komen.

Eind mei 2012 reisde u per vliegtuig met een (vals) Pakistaans paspoort met uw foto, maar met andere persoonsgegevens, en met een Spaans en Italiaans visum, naar Barcelona (Spanje), waar u 10 tot 12 dagen verbleef. Vervolgens reisde u op 15 juni 2012 wederom per vliegtuig van Spanje naar België, opnieuw met een Pakistaans paspoort met andermans foto en persoonsgegevens. Bij aankomst in de luchthaven van Charleroi werd u door de politie onderschept, omdat zij ontdekten dat u met een vals paspoort reisde. U werd zeven uur lang ondervraagd over uw reisbedoelingen. Het door u gebruikte paspoort werd in beslag genomen en er werd u een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Vervolgens werd u door de grenspolitie op 16 juni 2012 vrijgelaten. Op 18 juni 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Pakistan problemen kende met de familie van een meisje met wie u een vriendschapsrelatie onderhield die u, na waarschuwing van haar vader, niet stopzette.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo is het vooreerst weinig aannemelijk dat u, nadat F. (...)’s vader in augustus of september 2010 ontdekte dat u en F. (...) een vriendschapsrelatie onderhielden en dat u haar sms’en stuurde, wat luidens uw verklaringen in Pakistan geheel onaanvaardbaar is, F. (...) vervolgens ontmoette in haar school, dewelke een private meisjesschool betrof (CGVS, p. 11, 12-13, 14, 15). Dat u in deze door u omschreven precaire context het risico nam haar op een dergelijke openbare plaats, waarvan kon aangenomen worden dat uw aanwezigheid er zou opvallen, te ontmoeten, is vooreerst weinig aannemelijk. U verklaarde weliswaar dat het kantoor waar u en F. (...) elkaar konden ontmoeten aan de ingang van de school gelegen was, buiten het zicht van F. (...)’s medeleerlingen. U verklaarde evenwel dat enkele leerkrachten van deze school op de hoogte waren van jullie ontmoetingen (CGVS, p. 11, 15). U verklaarde verder dat u het schoolhoofd van deze school, tevens een kennis van uw overleden vader, goed kende waardoor hij u toeliet F. (...) in een kantoorruimte binnen de school te ontmoeten, waar jullie bovendien alleen gelaten werden (CGVS, p. 15). Aangezien een dergelijke vriendschapsrelatie tussen een jongen en een meisje in Pakistan niet aanvaard wordt, F. (...)’s vader u had verboden nog met zijn dochter contact te onderhouden nadat hij vernam dat u haar sms’en stuurde en dit ook voor uw familie een grote schande betekende (CGVS, p. 9-10, 14, 16-17), is het uiterst opmerkelijk dat een schoolhoofd van een private meisjesschool u op zijn school zou binnenlaten om er

een leerlinge te ontmoeten in een kantoorruimte waar jullie dan nog eens alleen gelaten werden (CGVS, p. 15). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Daarnaast werd vastgesteld dat u niet bijzonder veel informatie kon geven over F. (...). Zo is het uiterst opmerkelijk dat u, die sinds 2007 of 2008, bevriend was met F. (...) en met haar begon te chatten per sms, niet eens haar geboortedatum kende. Hoewel jullie jarenlang telefonisch met elkaar in contact stonden herinnerde u zich overigens ook haar telefoonnummer niet (CGVS, p. 10-11, 13). Toen u meermaals werd gevraagd wat u leuk vond aan F. (...), kwam u niet verder dan te zeggen dat zij een simpel en beleefd meisje was (CGVS, p. 11). Daarnaast is het opmerkelijk dat u, die sinds de dood van uw vader op 25 december 2003 haar familie thuis steeds bezocht, omdat u veel respect had voor haar vader en zij u als familie beschouwden, slechts drie van haar zes zussen bij naam kan benoemen (CGVS, p. 9, 12). Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs voor van het bestaan van F. (...) en jullie jarenlange vriendschapsrelatie (CGVS, p. 12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien werd vastgesteld dat uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, geenszins in overeenstemming kunnen worden gebracht. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat er tussen u en F. (...) een vriendschapsrelatie ontstond, waarna jullie met elkaar gingen chatten per sms, in 2007 of 2008 (CGVS, p. 10). Jullie relatie was louter een vriendschapsrelatie en ging niet verder dan dat (CGVS, p. 14). In augustus of september 2010 kwam F. (...)’s vader te weten dat jullie een vriendschapsrelatie onderhielden nadat hij vernam dat u sms-berichten naar zijn dochter stuurde, waarna hij u aanmaande uw contacten met zijn dochter stop te zetten. U en F. (...) bleven elkaar echter sms’en sturen en ontmoetten elkaar op haar school (CGVS, p. 9, 11, 12, 14). Midden april 2012 kwam F. (...)’s vader te weten dat u zijn verzoek niet opvolgde, maar nog steeds met zijn dochter chatte via sms-berichten. Rond datzelfde tijdstip benaderde hij u, samen met F. (...)’s broer en diens vrienden op straat, waar zij u bedreigden en enkele slagen toebrachten (CGVS, p. 13, 15-16). Uw moeder en ooms maanden u vervolgens aan het land te verlaten, omdat uw aanwezigheid de relatie tussen beide families niet ten goede zou komen (CGVS, p. 10). Waar u op het Commissariaat-generaal aangaf dat u en F. (...) louter een vriendschapsrelatie onderhielden, sprak u op de DVZ zowaar van een liefdesrelatie en verklaarde u dat u verliefd werd op F. (...) (CGVS, p. 14; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, liet u blijken dat er weinig verschil is tussen beide relaties daar loutere vriendschap tussen een jongen en een meisje in Pakistan reeds uit den boze is (CGVS, p. 15). Deze uitleg neemt nog steeds niet weg dat u op de DVZ uitdrukkelijk sprak van een liefdesrelatie, hoewel u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal benadrukte dat u en F. (...) slechts een vriendschapsrelatie hadden. Verder verklaarde u op de DVZ dat F. (...)’s familie op de hoogte kwam van jullie relatie in mei 2012, waarna haar vader en broer u bedreigden met de dood indien u F. (...) niet met rust zou laten. Omdat u en F. (...) elkaar bleven ontmoeten werd u door haar broer en diens kompanen geslagen. Hierna adviseerde uw moeder u het land te verlaten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Deze verklaringen kunnen geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw feitenrelaas zoals u dit weergaf tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (supra). Toen u werd gewezen op het feit dat u op de DVZ een ander tijdstip had opgegeven van het moment waarop F. (...)’s familie jullie relatie ontdekte, aangezien dit een verschil betreft van wel twee jaar, antwoordde u zich niet te herinneren wat u op de DVZ had verklaard en dat u deze verklaringen nadien niet meer hebt herlezen (CGVS, p. 14), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt. Uw verklaring op de DVZ dat F. (...)’s familie jullie relatie ontdekte in mei 2012, waarna u door hen bedreigd en geslagen werd en vervolgens besloot uw land uit te vluchten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), kan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat F. (...)’s vader midden april 2012 ontdekte dat u, ondanks zijn verzoek, nog steeds met F. (...) communiceerde, waarna u rond datzelfde tijdstip door hem en F. (...)’s broer en diens kompanen bedreigd en geslagen werd, waarna u besloot uw land uit te vluchten (CGVS, p. 9, 10, 15-16). Toen u werd gewezen op uw verklaring op de DVZ dat F. (...)’s familie op de hoogte kwam van jullie relatie in mei 2012, antwoordde u wederom zich dit niet te herinneren. Bijgevolg blijft deze vastgestelde tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Zij in dit verband opgemerkt dat u bevestigde dat uw verklaringen u op de DVZ in het Punjabi werden voorgelezen, en u ze ter bevestiging ondertekend hebt (CGVS, p. 16), zoals dit in het verslag van de DVZ wordt weergegeven. Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning

van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en uw Pakistaans staatsburgerschap. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen, onder meer met documenten. U verklaarde zowel uw Pakistaanse identiteitskaart als paspoort in Pakistan te hebben achtergelaten. Tot aan uw gehoor op het Commissariaat-generaal had u geen enkele poging ondernomen deze documenten te laten opsturen om ze in het kader van uw asielaanvraag voor te leggen, niettemin u sinds uw aankomst in België (regelmatig) contact onderhoudt met uw moeder, ooms en neven die in Pakistan verblijven (CGVS, p. 3-5). U zou de originelen van deze documenten niet kunnen laten opsturen omdat dit voor uw moeder onmogelijk is en u het aan uw ooms en neven niet hebt gevraagd, omdat u, ondanks uw contacten, geen goede relatie met hen hebt (CGVS, p. 5). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet. Zo maakt u niet hard dat uw ooms of neven u deze documenten niet zouden opsturen, omdat u geen goede relaties met hen hebt. Zij immers opgemerkt dat u verklaarde dat u na uw vlucht uit uw herkomstland nog steeds contact met hen onderhoudt en dat u een dergelijke vraag nog niet eens aan hen hebt gesteld (CGVS, p. 4, 5). Tevens verduidelijkte u niet waarom uw moeder, met wie u eveneens contact onderhoudt, niet de mogelijkheid heeft om u deze documenten op te sturen (CGVS, p. 5). Hoe dan ook verklaarde u de kopieën van uw identiteitskaart en – indien men het thuis zou terugvinden – van alle pagina's van uw paspoort, over te zullen maken aan het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 5-6). U kreeg vijf werkdagen de tijd om deze kopieën te bezorgen (CGVS, p. 18). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal dergelijke documenten echter niet ontvangen. Deze elementen doen het vermoeden ontstaan dat u uw Pakistaanse identiteitskaart en paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde illegale binnenkomst in de EU. Zo verklaarde u dat u per vliegtuig met een (vals) Pakistaans paspoort met uw foto, maar met andere persoonsgegevens, en met een Spaans en Italiaans visum, naar Barcelona (Spanje) reisde. Hierna reisde u wederom per vliegtuig van Spanje naar België, opnieuw met een Pakistaans paspoort, met andermans foto en persoonsgegevens. Bij aankomst in de luchthaven van Charleroi werd u door de politie onderschept, omdat zij ontdekten dat u met een vals paspoort reisde. U werd zeven uur lang door de luchthavenpolitie ondervraagd over uw reisbedoelingen, het door u gebruikte paspoort werd door hen in beslag genomen en er werd u een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Vervolgens werd u vrijgelaten. Twee dagen later diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (CGVS, p. 6-9). Deze uitleg is geenszins aannemelijk. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u met een vals Pakistaans paspoort, met uw foto en andere persoonsgegevens, en met een Spaans en Italiaans visum per vliegtuig naar Spanje wist te reizen. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, met valse reisdocumenten, zonder gevat te worden. Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u met een ander Pakistaans paspoort, met andermans foto en persoonsgegevens, van Spanje naar België hebt gereisd, waar de Belgische grenspolitie u betrapte op het gebruik van een vals reisdocument en u vervolgens een bevel betekende om het grondgebied te verlaten (CGVS, p. 6-9). Indien u werkelijk aan de grens gevat zou worden zou u door de grenspolitie worden teruggestuurd naar uw land van herkomst, doch niet zonder meer worden vrijgelaten. In geval van een asielaanvraag aan de grens, zou u daarnaast een bijlage 25 worden betekend. Uit uw dossier blijkt echter niet dat u aan de grens een asielaanvraag hebt ingediend. U verklaarde bovendien uw documenten aangaande uw aanhouding door de Belgische grenspolitie (waaronder het u betekende bevel om het grondgebied te verlaten en de registratie van uw verklaringen) aan het Commissariaat-generaal te zullen overmaken. U kreeg vijf werkdagen de tijd om dit te doen (CGVS, p. 9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal zulke documenten echter niet ontvangen. Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene binnenkomst in de EU versterken het vermoeden dat u uw Pakistaans reispaspoort, waarvan u verklaarde dit in Pakistan te hebben achtergelaten (CGVS, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Indien uw verklaringen alsnog geloofwaardig zouden zijn, quod non, maakt u niet aannemelijk waarom u zich niet probleemloos elders in Pakistan zou kunnen vestigen, opdat u de problemen met F. (...)’s familie zou kunnen vermijden. U geeft bovendien aan geen problemen te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 17). U verklaarde dat Farhats ooms u gemakkelijk zouden kunnen opsporen, waarna ze u konden vermoorden (CGVS, p. 17). Deze verklaringen betreffen echter louter veronderstellingen die u niet hard kon maken. Toen u werd gevraagd hoe zij dan zouden kunnen te weten komen waar u zich bevindt, antwoordde u dat dorpelingen deze informatie konden doorgeven aan F. (...)’s familie en dat één van haar familieleden een politiekeer is (CGVS, p. 17). Met deze uitleg maakt u nog steeds niet hard hoe F. (...)’s familieleden u zouden kunnen opsporen indien u zich elders in Pakistan zou vestigen. Minstens mocht worden verwacht dat u enige poging zou hebben ondernomen zich elders in Pakistan te vestigen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, is er wat u betreft dan ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een “schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, juncto art. 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting”. Als tweede middel voert hij een “schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” aan.

2.2. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een aantal passages uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties, merkt de Raad op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden

beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De commissaris-generaal stelde ter zake terecht vast dat verzoeker niet aantoonde zijn voorgehouden identiteit onmogelijk genoegzaam te kunnen adstrueren. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift een fotokopie van zijn paspoort gevoegd. Daargelaten dat niet wordt aangetoond waarom dit nieuw bijgebrachte stuk niet eerder in de administratieve procedure kon worden neergelegd, stelt de Raad vast dat dit document slechts een fotokopie betreft wat te meer klemt nu hij slechts enkele bladzijden neerlegt en aldus er voor kiest niet alle gebruikte pagina's te tonen aan de Raad. Bovendien zijn fotokopieën gemakkelijk te vervalsen met allerhande knip- en plakwerk en hebben aldus geen bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoogstens kan dit stuk dus gelden als een begin van bewijs van de identiteit van verzoeker. Verzoeker schiet tekort in zijn medewerkingsplicht en het ontbreken van enig werkelijk identiteitsbewijs vormt een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en deze van zijn asielrelaas.

3.4. Daar waar een kandidaat-vluchteling die geen identiteitsdocumenten neerlegt, zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze dient te blijken uit zijn verklaringen, stelt de Raad daarenboven vast dat deze evenmin geloofwaardig zijn.

3.5. Uit het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van de problemen die hij zou hebben met de familie van F., een meisje met wie hij een vriendschapsrelatie onderhield dewelke hij, na de waarschuwing van haar vader, niet wilde stopzetten. Aangezien zijn vriendschapsrelatie met F. aan de basis ligt van de voorgehouden problemen, kan van verzoeker worden verwacht voldoende informatie te kunnen verstrekken betreffende de persoon van F., *quod non in casu*. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel stuk kan neerleggen waaruit het bestaan van F. of hun vriendschapsrelatie kan blijken (zie gehoor CGVS p.12 Vraag: *"Hebt u een foto of iets anders van haar?"* Antwoord: *"Neen"*; Vraag: *"Iets anders om te bewijzen dat u een relatie met haar had?"* Antwoord: *"Neen geen bewijs"*). Daarnaast bleven verzoekers verklaringen betreffende F. oppervlakkig. Toen hem bijvoorbeeld om details betreffende haar uiterlijk werd gevraagd antwoordde hij dat ze mooie ogen en zwart haar heeft en een mooi meisje is. Toen werd gepolst naar haar interesses, gaf verzoeker aan dat F. van ijsjes en van rijden op de motorfiets houdt. Toen specifiek werd gevraagd naar haar hobby's antwoordde verzoeker dat ze *"hield van tekenen op de pc"* (zie gehoor CGVS p.12). Toen verzoeker verschillende keren werd gevraagd wat hij leuk vond aan F., kwam hij niet verder dan te zeggen dat zij een simpel en beleefd meisje was (zie gehoor CGVS, p. 11). Daarnaast bleef verzoeker in gebreke aan te geven wat de geboortedatum van F. is, en kon hij slechts de namen geven van drie van haar zes zussen (zie gehoor CGVS p.10 en 12), niettegenstaande verzoeker reeds sinds 2007 of 2008 met F. bevriend was en hij regelmatig bij F. thuis over de vloer kwam (zie gehoor p. 9-12).

Voorts is niet aannemelijk dat verzoeker niet eenduidig kan stellen of hij een *"vriendschapsrelatie"* had *"We spraken gewoon samen. We smsten per telefoon, niet verder dan dat"* (zie gehoor CGVD p.14), of het een liefdesrelatie betrof *"Ik was verliefd op een meisje F.S."* (zie DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Daarnaast verklaarde verzoeker op het CGVS dat F.'s familie achter hun relatie kwam *"ergens in 2010"* (zie gehoor CGVS p.14), terwijl verzoeker op de DVZ aangaf dat dit in mei 2012 gebeurde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker beperkt zich ter verdediging in zijn verzoekschrift tot het stellen dat *"De vriendschapsrelatie waarvan sprake in het verhoor door verweerder is uiteraard te aanzien als een liefdesrelatie. Men spreekt niet in het geheim af, op een private meisjesschool nota bene, en men stuurt niet constant tekstberichten wanneer er enkel sprake zou zijn van loutere vriendschap"* en sluit zich bijgevolg aan bij zijn verklaringen dienaangaande afgelegd op de DVZ. Verzoeker tracht de door de commissaris-generaal vastgestelde ernstige tegenstrijdigheid te verklaren door het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd door het *post factum* aanvoeren van een aantal verduidelijkingen en zich te scharen achter één versie van de afgelegde verklaringen. Bovenstaande vastgestelde afgelegde tegenstrijdige verklaringen betreffende de kern van verzoekers asielrelaas blijven derhalve staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

3.6. Bovendien merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct op dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker en F. elkaar in het geheim ontmoetten in F's school, een private meisjesschool (zie gehoor CGVS, p. 11, 12-13, 14, 15). Het is inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker dit risico nam om F. te ontmoeten op een dergelijke openbare plaats, waarvan kon aangenomen worden dat verzoekers aanwezigheid er zou opvallen. Verzoekers bewering dat enkele leerkrachten van deze school op de hoogte zouden geweest zijn van de ontmoetingen (CGVS, p. 11, 15), kan niet overtuigen gezien een dergelijke vriendschapsrelatie tussen een jongen en een meisje in Pakistan de reputatie van de school kan aantasten. De Raad treedt de commissaris-generaal tevens bij waar deze in de bestreden beslissing nog opmerkt dat het eveneens opmerkelijk is dat een schoolhoofd van een private meisjesschool verzoeker op zijn school zou binnenlaten om er een leerlinge te ontmoeten in een kantoorruimte waar ze dan nog eens alleen gelaten werden (zie gehoor CGVS, p. 15). Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na in te gaan op bovenstaande vaststellingen, maar beperkt zich ter verdediging tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waardoor deze staande blijven en de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder wordt ondermijnd.

3.7. Wat er ook van zij, de Raad brengt in herinnering dat, om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uit het administratieve dossier en de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zich beroept op de problemen met de familie van F. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoeker gegeven de vaagheden en tegenstrijdigheden, verduidelijkt hij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De feiten zijn van familiale aard en verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij dient te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

3.8. Ten slotte, daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen, kan gezien de problemen van verzoeker zich enkel in familiale kring voordoen niet worden ingezien waarom hij hiervoor zou moeten vertrekken uit de ouderlijke woning, laat staan uit zijn land. Verzoeker diende enkel zijn relatie met het meisje stop te zetten wat hij met zijn komst naar België hoe dan ook deed. Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat *"Het is maar al te gemakkelijk waar verweerder stelt dat verzoeker dan maar elders in Pakistan moest gaan wonen. Wanneer verzoeker in Pakistan was blijven wonen, maar op een andere plaats, zou het voor hem onmogelijk geweest zijn het contact met F. te verbreken. In die omstandigheden zou het ook maar een kwestie van tijd zijn vooraleer de familie van F., met voorop haar vader, te weten zou komen waar verzoeker verblijft. Verzoeker zou dan ook niet veilig op een andere plaats kunnen verblijven in Pakistan"* is dan ook niet nuttig. Het opwerpen van een dergelijke eigen veronderstelling volstaat daarbij niet om aan te tonen dat verzoeker zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

3.9. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de argumenten van de bestreden beslissing die grondslag vinden in het administratief dossier en de toegevoegde objectieve informatie die de Raad pertinent acht. Hij legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa kan blijken. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen per vliegtuig met een (vals) Pakistaans paspoort met zijn foto, maar met andere persoonsgegevens, en met een Spaans en Italiaans visum, naar Barcelona (Spanje) zijn gereisd. Hierna zou hij per vliegtuig van Spanje naar België zijn gereisd, opnieuw met een Pakistaans paspoort, met andermans foto en persoonsgegevens. Bij aankomst in de luchthaven van Charleroi zou hij door de politie zijn onderschept, omdat zij ontdekten dat verzoeker met een vals paspoort reisde. Verzoeker zou zeven uur lang door de luchthavenpolitie ondervraagd zijn over zijn reisbedoelingen, het door hem gebruikte paspoort zou door hen in beslag zijn genomen en er zou hem een bevel zijn betekend om het grondgebied te verlaten. Vervolgens zou verzoeker zijn vrijgelaten. Twee dagen later zou hij een asielaanvraag ingediend hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (zie gehoor CGVS, p. 6-9). De Raad antwoordt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, met valse reisdocumenten, zonder gevat te worden. Daarenboven, indien verzoeker werkelijk aan de grens gevat zou zijn geworden zou hij door de grenspolitie worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, doch niet zonder meer worden vrijgelaten. In geval van een asielaanvraag aan de grens, zou hem daarnaast

een bijlage 25 worden betekend. Dit kan echter niet blijken uit het administratieve dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden in gebreke is gebleven de documenten aangaande zijn aanhouding door de Belgische grenspolitie neer te leggen. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker dienaangaande op *“Verzoeker diende verder vast te stellen dat hij niet meer beschikt over de documenten met betrekking tot zijn aanhouding wanneer hij België binnenkwam, in elk geval kon hij deze op heden niet terugvinden en aldus niet voorleggen”*. In geen geval kan deze uitleg volstaan als verklaring waarom verzoeker niet bij machte is dit document aan te brengen. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers voorgehouden reisweg. De algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt verder aangetast.

3.10. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde kopie van de overlijdensakte van zijn vader vermag geen ander licht te werpen op wat voorafgaat. Daargelaten dat niet wordt aangetoond waarom dit nieuw bijgebrachte stuk niet eerder in de administratieve procedure kon worden neergelegd, stelt de Raad vast dat dit document slechts een fotokopie betreft. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3.11. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift *“Slechts in algemene bewoordingen wordt de subsidiaire beschermingsstatus zonder verdere motivering afgewezen, ten onrechte.”*

4.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. De Raad merkt op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, *quod non in casu*. Verzoekers relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker is niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat *“Men kan verzoeker niet enerzijds voorhouden dat hij maar dient te verhuizen, terwijl er in zijn regio geen conflicten waren, naar een regio waar hij dan misschien minder risico zou lopen voor geweld vanwege de vader van zijn vriendin, maar waar hij dan geconfronteerd dreigt te worden met extremistisch geweld”* aangezien reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en hoe dan ook niet kan worden ingezien waarom hij zich zou moeten hervestigen en al geenszins in het Noordwesten van Pakistan.

4.4. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zijn asielmotieven voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK